

duha ni sluha. Na prste lahko seštejemo vsa vaška poslopja: cerkev z župniščem, ali kako se je reklo „v Rebru“, Brtoncljeva hiša z gospodarskim poslopjem; takoj na drugi strani Kovačkova graščina, kakor je sam večkrat imenoval svojo kočo, nekoliko više od teh stá stanovala Blaževka in njen sin, Jerovčevi, Brznikovi in še nekaj drugih malih kajžarjev; toliko hiš in morda šestkrat toliko prebivavcev — to je bila vas Gričevje vsak deljavnik in vsak praznik.

Samooobsebi je umevno, da so se po trgatvi na Gričevju in po okolici zbirali in shajali vinotržci iz vse Kranjske in celo iz sosednje Hrvatske. Gričevska okolica je bila last trdnih in premožnih kmetov, ki so se dobro zavedali svojega izvrstnega vinskega pridelka. Kljub temu pa, da je stalo vinstvo na dokaj visoki stopinji, nisi opazil niti na Gričevju samem niti v okolici pijančevanja. Ljudstvo je bilo docela nepokvarjeno, dasi se je našla tuintam med sto drugimi kaka garjeva ovca — kakor Brtoncelj.

Tako junaških in širokoplečih mladeničev bi bil cesar zaman iskal nadaleč okoli; tako pobožnega in vernega ljudstva morda nisi našel tudi po treh deželah. Ljudstvo se pa tudi ni navzelo onega velikomestnega duha in razvajenosti, ker je bilo na rodni grudi samostojno in ni maralo biti ne denarno ne duševno odvisno od prihajajočih in odhajajočih tujcev.

Dvakrat, trikrat na leto se je prizibal v vas Brtoncljev parizar, da je pripeljal vaščanom potrebnih živil iz bližnjega mesta ali trga. Brntocelj je imel namreč poleg gostilne tudi prodajalnico v vasi. Razun jeseni čez leto ni bilo prida obiskov. Semintja se je prikazal kak Ribničan iz poštene ribniške doline, ali pa stari Igličar s šivankami in drugim priličnim drobižem. Vas ni potrebovala orožniške postaje, ker o prepirih ali celo ubojih ni bilo slišati. Otroci so hodili v šolo v pol ure oddaljeno vas Polico, kjer so imeli trirazrednico. Županoval je pa že deset let sem vrli Brznikov Janez.

(Dalje prih.)

V trdi zimi.

Zima, zima, mrzla, bela . . .
Oj kakó ti pust si čas!
Vsa narava, prej vesela,
Tužen ima zdaj obraz.

Sneg leži in veja vsaka
Lepših se spominja dni,
Težko že pomladi čaka,
Da ji brst ozeleni.

Tudi moja duša plaka,
Tiha žalost jo mori,
Polna upov težko čaka,
Kdaj gorjé ji to miní . . .

Sergij Dobroljubov.

